

Gustav Pedersen: Jeg vil gerne meget stærkt understøtte, at det foreliggende Lovforslag maa ses som en Del af Helheden. Der er en Række af de Lovforslag, der ligger her, som hvert paa sit Omraade vækker Betæneligheder hos dem, der skal betale Omkostningerne, og det vil jo være meningsløst at tro paa, at man kan sanere eller skære Forbruget ned, uden at det gør ondt, og i visse Tilfælde endda smerteligt ondt. Det kommer sikkert i høj Grad til Udtryk hos de mange, der føler sig ramt ved Gennemførelsen af de Forhøjelser, der er Tale om i dette Lovforslag.

Det er ganske vist for Hovedparten af Varernes Vedkommende et Forbrug, om hvilket man med Rette kan sige, at det ikke er absolut nødvendigt; men paa den anden Side er det vel ogsaa berettiget at gøre opmærksom paa, at der ikke længere er saa forferdelig megen Mulighed for Stimulans i Tilværelsen, saa der er vist ingen Grund til at sige, at der er en ligefrem moralsk Begrundelse for at gennemføre de foreslaaede Foranstaltninger. Naar vi alligevel maa tage dem med, skyldes det altsaa Hensynet til Helheden. Vi er nødt til paa en Række Omraader at kræve omfattende Indgreb i Dispositionsretten, og derved kommer vi ogsaa til de Forhøjelser, der er Tale om her.

For den ene af Posternes Vedkommende, nemlig Forhøjelsen af Omsætningsafgiften for stærke Drikke i Restauranter fra 10 til 25 pCt., gælder det, at det vel kan siges, at en Del af det krigsskabte Luksusforbrug vil blive ramt, idet Fortjenester, som stammer fra Krigskonjunkturer, normalt forholdsvis hurtigt omsættes i Restaurationslivet, og der er ingen Anledning til at græde over de Afgifter, der bliver Tale om her. Men det gaar i dette som i andre Tilfælde, naar der er Tale om indirekte Beskatning, saaledes, at naar man rammer et Luksusforbrug, maaske oven i Købet en Del af det Luksusforbrug, man helst vil ramme, rammer man ogsaa en Del af det Forbrug, som det i og for sig ikke er berettiget at ramme. Der er nu engang en Del Mennesker, som er nødt til at indtage deres Maaltider paa Restaurationer; det gælder rejsende, og det gælder Udearbejdere, som er nødt til at indtage Hovedparten af deres Kost paa Restauranter, og for deres Vedkommende vil der altsaa ogsaa blive Tale om en Forhøjelse af deres daglige Udgifter, og det er jo ikke givet, at de altid vil være i Stand til at faa disse Udgifter refunderet. Det kan maaske siges, at det ikke kommer til at dreje sig om store Beløb, men selv om det kun drejer sig om en halv Snes Øre om

Dagen, bliver det alligevel til noget, naar det tælles op ved Aarets Slutning. Det er derfor ikke med egentlig Begejstring, vi gaar med til dette Lovforslag, men vi har set det som en Nødvendighed for at komme igennem med Helheden.

Disse Betragtninger gælder i endnu højere Grad over for Tobaksafgifterne. Tobak har altid været en yndet Vare for de skiftende Finansministre. Man kan vist sige, at der ikke har været nogen Situation, uanset af hvilken Karakter Krisen var, uden at Tobakken blev taget med, og der er det ejendommelige ved i hvert Fald den ene Gruppe af disse Varer, nemlig Cigaretterne, at de har været næsten fantastisk modstandsdygtige, og det er vel ikke mindst derfor, Finansministrene har haft en saadan Kærlighed til dem; for det er klart, at det, der betyder noget, naar en Afgift skal have finansiell Interesse, er, at man kan budgettere rigtigt, og det har altsaa vist sig indtil dette Øjeblik, at for Cigaretternes Vedkommende har man kunnet lægge 1 Øre paa den ene Gang og 2 Øre paa den anden Gang, og alligevel har Cigarettsalget holdt sig.

Der er heller ingen Tvivl om, at den Skat, der er Tale om her, ikke vil indvirke paa Salget hverken af Cigaretterne, Cigaretterne eller Røgtobakken. Det Minimum, der er til Raadighed her, er der ingen Tvivl om forholdsvis let vil blive afsat. Der er altsaa ingen Betænelighed i beskæftigelsesmæssig Henseende, vel at mærke hvis Skatten ikke forlænges ud over den Tid, hvor der er Knaphed paa disse Varer; og paa dette Punkt er der maaske en Smule Ængstelse hos de Erhverv, der beskæftiger sig med disse Varer, for, at der ikke skal komme en Tilbageføring igen, og helt uberettiget er en saadan Ængstelse maaske ikke. En Række af de Afgifter, vi i Øjeblikket har paa de forskellige Forbrugsvarer, skyldes jo midlertidige Love, men de er blevet forlænget saa mange Gange, at det midlertidige efterhaanden mere er af formel Karakter, og hvis der derfor er nogen Ængstelse for, at de her foreslaaede Forhøjelser vil blive permanente, er det ikke helt uberettiget.

Paa den anden Side er jeg tilbøjelig til at tro, at disse Afgifter i høj Grad, ikke blot ud fra Forbrugernes Opfattelse, men i Virkeligheden ogsaa ud fra Administrationsens Opfattelse, skal være midlertidige; jeg tror nemlig ikke, at man, hvis der er tilstrækkelig mange Varer, kan faa de samme Penge ind, uanset hvor højt man gaar. Hvor Grænsen er, har vi altsaa ikke endnu kunnet konstatere for Cigaretternes Ved-